

vi virkelig hjælper nogle mennesker ud af en situation, som er dybt ulykkelig.

Jeg synes, det er helt fint, at man i sin vurdering af ulandsbistanden tager en politisk reaktion. Jeg synes, det var rigtigt, at man reagerede over for Indien efter atomprøvesprængningerne, men det var jo samtidig så rigtigt, at de midler, der skulle være givet til Indien, dem beholdt man i regionen, sådan at andre lande fik gavn af dem, for dermed havde man jo sendt signalet nok, at den politiske undskyldning var ikke en undskyldning for at give mindre.

Men en gang imellem må vi vel også rejse spørgsmålet til os selv: Hvad er det for nogle krav, vi stiller? Jeg er helt enig i, at vi skal stille krav. Men er det eksempelvis et krav, at et lands demokrati skal være fuldstændig magen til vores? Er det nøjagtig sådan, at hvis man ikke har noget, der ligner det danske Folketing, så er det et udemokratisk land? Går vi for langt i spørgsmålet om at pådutte andre, at vi har opfundet alle de gode ting?

En del af kvaliteten er også, at det er langvarige projekter, at det er et langt og ligeværdigt samarbejde, der skal være mellem os og landene. Derfor taler vi jo om projekter og om indsatser, der varer måske både 10 og 15 år, og samtidig ved vi også, at på trods af det kan der være risiko ved en række af de projekter, som vi må kende, men som vi også må tage højde for og sige: O.k., det kan være, at der er det. Derfor vil jeg godt rose udviklingsministeren og ministeriet for, at man i forbindelse med aktstykkerne til Finansudvalget faktisk giver den risikovurdering, som Finansudvalget har bedt om, så vi er klar over, hvad det koster, hvis det går galt, men også så vi, når vi giver bevillingerne, faktisk ved, hvad mulighederne er for, at det går galt.

Det kan godt være, at der skal være en større samordning mellem vores almindelige miljøindsats og ulandsbistanden, og det kan godt være, at vi skal se de her ting bredere. Men en afgørende kvalitetsmåling for os er, at vi får et stabilt samarbejde mellem landene, og at man får det på en ligeværdig måde, og at det ikke er noget, der svinger alt efter, hvad der nu er populært, og alt efter, hvor det nu er, man synes det er godt at være, men at vi går ind i nogle faste projekter med en række lande og siger: Godt, på trods af modstand, på trods af bølgegang så står vi alligevel ved.

Jeg har i alt fald følt de gange, hvor jeg har haft mulighed for at se projekter rundt om, ikke

mindst i forbindelse med Finansudvalgets besøg rundt omkring i verden, at det vigtigste, mennesker beder om, altid er: Lad os nu vide, at I er der, lad os vide, at vi kan planlægge efter det, og lad os vide, at vi i fællesskab gør tingene, i stedet for at det er noget, vi skal komme og pådutte nogen.

Det er for mig og for CD en kvalitetsvurdering, det er den, vi skal arbejde videre med i de drøftelser, der skal komme, og vi ser bestemt frem til, at vi sammen med ministeren og sammen med partierne her i Folketinget får lagt den strategi, der bærer i årene frem.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg tror, det er fremgået af den debat, vi havde tidligere, at der er almindelig opbakning i Folketinget til, at vores bistandsindsats skal have den bedst mulige kvalitet – jeg havde nær sagt lurmærket kvalitet.

Det, der skiller, er som bekendt – og det er ikke noget nyt, men det er blevet bekræftet i dag – opbakningen til det niveau, vi har i dag, at vi alle sammen går ind for den bedst mulige kvalitet.

Vi har fra radikal side bestræbt os på at være garanter for den ene procent, og i hvert fald ikke under den ene procent. Det vil vi gerne fortsat gøre, men jeg vil da også gerne understrege, at det selvfølgelig er under forudsætning af, at bistanden fungerer sådan, som vi alle ønsker det, at vi kan være sikre på, at vi virkelig får kvalitet for pengene.

Heldigvis har vi så en OECD-undersøgelse, som blåstempler vores bistandsindsats, men det er jo ikke noget, man skal hvile hovedet på, det er tværtimod noget, som bør inspirere til en fortsat forbedring. Danish Design i denne forstand er også en god ting, og jeg synes også, man skal tænke på, at det er en politisk forsikring for bistandsindsatsen, at vi både udadtil, men så sandelig også hjemadtil kan skilte med, at kvaliteten er i top.

Den danske bistand skal tilpasse sig den internationale udvikling, der sker, og der er unægtelig sket ting, som er værd at bemærke, også ganske negative ting, ikke mindst det stadig faldende niveau for den internationale bistand og specielt bistanden til Afrika.

Men én ting kan måske være nyttig også for den danske diskussion, nemlig at det nu er blevet nogenlunde klart, at det ikke længere er et spørgsmål om handel eller bistand; internationalt er man nu også blevet klar over, at det er et